

Da jeg savnet kjæresten min When I missed my boyfriend

Christian Science Sentinel, 28. desember, 2009

Becca Wolfe

Da tiden kom for å melde seg på et syv ukers treningsprogram for rådgivere til en Kristen Vitenskaps sommerleir jeg trofast hadde deltatt på de siste seks somre, grep jeg ivrig anledningen. Jeg meldte meg på så fort som mulig, bare et par måneder etter at leirtiden var over. Jeg telte månedene fram til neste sommer, og bare noen nevnte ordet leir kjente jeg hjertet mitt ble fylt av glede og spenning.

En gang i februar, før sommeren med treningsprogrammet, møtte jeg en gutt fra et annet gymnas. En venn presenterte meg for ham, og vi ble kjærester. Vi tilbrakte mye tid sammen. Vi likte å se på filmer og spise middag ute. Begge likte vi ballspillet lakrosse, så vi pleide å dra for å se på hverandres kamper. Venner spurte ofte: "Hva skal dere gjøre når du drar på leir?" som for å si at vi kom til å savne hverandre og det ville bli vanskelig å være fra hverandre. Men jeg bare trakk på skuldrene av slike bemerkninger. Det var lenge til leirtid, og jeg var ikke sikker på om vi fortsatt kom til å være sammen når den tiden kom.

Men ettersom månedene gikk, ble det mer klart at dette forholde kunne utvikle seg til noe mer langsiktig, på grunn av vennskapet, kjærligheten og den gode tiden vi hadde sammen. Da skoleåret nærmet seg slutten, begynte jeg faktisk å grue meg ved tanken på sommeren. Nå ville det bety å være borte fra hjemmet mitt, vennene mine og spesielt kjæresten min. Da vi skulle si adjø, gråt jeg i timevis, og virket helt utrøstelig. Moren min hadde sagt at Gud ville ta seg av alt sammen. Innerst inne visste jeg at det var sant, men akkurat da var det vanskelig å godta.

På vei til leiren ville jeg normalt ha sommerfugler da vi kjørte mot innsjøen. Men denne gangen var det bare en trist følelse som kvernet i magen, siden jeg visste at jeg ikke ville kunne ha kontakt med vennene mine og kjæresten hjemme foruten gjennom brev. I tillegg begynte jeg å tvile i tankene mine når det gjaldt forholdet vårt. Jeg var bekymret for at kjæresten min og jeg skulle gli fra hverandre i løpet av sommeren.

Da jeg kom sammen igjen med de jeg skulle dele hytte med, fant vi at mange av oss var i samme båt – vi savnet noen hjemme. Vi hadde alle våre mørke øyeblikk i begynnelsen av leirtiden, og hele atmosfæren kjentes ikke slik den hadde vært i de forrige somrene.

Etter at jeg hadde vært trist i noen dager, innså jeg at jeg ikke ville at denne tristheten skulle ødelegge sommeren for meg. Tankene mine stemte ikke overens med den jeg virkelig var – en Guds gjenspeiling, lykkelig, og uttrykk for glede og fullkommenhet. Jeg hadde hatt følelsen av at en del av meg manglet, og at jeg hadde mistet en kilde til trøst og glede i livet mitt. Jeg visste at jeg måtte komme over disse tungsindige følelsene slik at jeg kunne glede meg over leiren og gi så mye av meg selv som jeg kunne til de andre leirdeltagerne.

Så ofte jeg hadde tid, vanligvis i løpet av hvilepausen, leste jeg i kapittelet "Ekteskap" i *Vitenskap og helse*. Jeg likte virkelig hele dette kapittelet og tankene i det om forhold. Hele leiren hadde en stille time, eller tid til å be og studere hver morgen, så denne tiden brukte jeg også til å søke etter ideer i det aktuelle uketeksten som passet for meg og det jeg holdt på å arbeide med.

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherald>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Opp til 50 kopier av denne artikkelen kan skrives ut og distribueres på et utgiftsdekkende grunnlag. Artikkelen må ikke sendes som e-post, eller innlemmes i en nettside. Vennligst send isteden en lenke til denne artikkelen på nettsiden til CSPS. For å få tillatelse til å gjengi artikkelen i en annen publikasjon, send en e-post til copyright@cpsps.com, med titellinjen "Copyright Request" på engelsk.

Mitt første skritt var å innse at det beste forholdet jeg noen gang kunne ønske meg var ikke med min kjæreste, men med Gud. Alt jeg satte pris på ved denne gutten kom fra Gud – hans medfølelse, omsorgsfulle vesen, kjærlighet og respekt var alle fra Gud, den uendelige kilden. Egentlig kunne jeg slett ikke kjenne meg tom eller ufullkommen et eneste øyeblikk eller i noen omstendighet, fordi Gud var til å stole på, og kilden til min glede. Jeg innså også at jeg måtte se etter disse gode egenskapene i mennesker, i naturen og aktivitetene rundt meg og være takknemlig for dem.

Vi måtte stå opp ganske tidlig om morgenen, og noen ganger så vi soloppgangen. Dette fikk meg til å tenke på noe i *Vitenskap og helse*: "... Sinnet måler tiden etter det gode som utfoldes" (s.584). Så jeg prøvde hver dag å virkelig sette pris på måten vennene mine uttrykte gode, vennlige egenskaper og på hvordan de uttrykte glede.

Neste skritt for igjen å bekrefte mitt forhold til Gud kom ved hjelp av noe i Mary Baker Eddys *Miscellaneous Writings 1883-96*: "Rom skiller ikke hjerter" (s.150). Jeg kom til å innse at bare fordi det er avstand mellom folk, betyr det ikke at kjærlighet opphører. Du kan ikke bli tatt bort fra den kjærligheten som du kanskje føler at du savner, fordi du aldri kan bli tatt bort fra Guds kjærlighet.

Det siste som hjalp meg til å gi avkall på alle triste følelser jeg strevde med, var et sitat fra Bibelen, Job 11:13: "Hvit du vender ditt hjerte til ham og utbreder dine hender for ham ..." Med dette visste jeg at jeg kunne legge mitt hjerte, mine følelser og bekymringer helt og holdet i Guds hender. Gud ver hva Han gjør, og jeg visste jeg kunne stole på at Han ville ta vare på min fremtid og gjøre det som er riktig for mitt liv, uansett hvor usikre thingene så ut. Åndelig vekst hadde alt å gjøre med å følge det som var Guds plan for meg.

Så da bestemte jeg at jeg ikke ville fortelle Gud hva jeg ønsket skulle hende slik: "Gud, vær snill å gjør det slik at jeg kan være sammen med denne gutten på avstand gjennom hele sommeren og i årene som kommer." Isteden tenkte jeg på denne måten: "Gud jeg vil være lydig og lytte til det du har å si meg, selv om det skulle bety at jeg må gi slipp på dette forholdet en eller annen gang, eller fortsette med det – for jeg vet at Du vet hva som er best for meg. Du vil holde mitt hjerte trygt og helt."

Mens jeg vurderte disse tingene samtidig som jeg ba, var det som om en sten falt fra hjertet mitt, og mitt forhold til Gud vokste. Jeg kunne dele min åndelige fremgang med de andre som var med i programmet, og etterhvert som min innstilling forandret seg, merket jeg et omslag i atmosfæren i leiren. Alle virket gladere. Jeg kunne glede meg over hver eneste dag av sommerferien min.

Da jeg kom hjem etter leiren, ble det slutt på forholdet med kjæresten min på en naturlig måte uten noen bitterhet. I begynnelsen av sommeren hadde dette utfallet virket usannsynlig. Men siden han skulle begynne på høyskole den høsten, var det klart at det ville bli vanskelig å holde på et forhold. Det så ut som det var bedre for oss å bare være venner.

Jeg hadde lært å stole på godhet slik Gud sørger for det. Og det har hjulpet meg i forhold jeg har hatt siden da. Jeg trenger ikke klamre meg til en bestemt omstendighet for å være lykkelig. Lykke er alltid nær.

Becca Wolfe går det siste året på gymnas og er glad i alle typer musikk. Hun liker spesielt godt å spille fiolin.